

[Erik Kragh.]

Jakobsens udtalelse om, at situationen i dag ikke kunne sammenlignes med situationen i 1949, da vi gik ind i Atlantpagten; det var en helt anden situation i Sydøstasien. Her synes jeg dog at det har interesse at høre, hvad en trods alt meget anset statsmand som Paul-Henri Spaak udtalte forleden dag. Han sagde nemlig:

„Hvis USA svigtede sit ord i Vietnam, ville vi have grund til at tro, at udviklingen kunne føre til, at USA heller ikke holdt sit ord til os i Europa.“

Han fandt det dybt beklageligt, hvis USA ikke var i stand til at få europæerne til at forstå, at det, der nu sker i Vietnam, er det samme som det, der skete i Europa fra 1946 til 1949, da vi følte os truet af den sovjetiske imperialisme. Jeg nævner dette, fordi denne opfattelse altså er den diametralt modsatte af hr. Frode Jakobsens. Jeg må i øvrigt undre mig over, at hr. Frode Jakobsen bliver ved med at tale om, at vi inden for NATO skal ensrettes, og at vi skal holde vor mund. Jeg ved ikke, hvem der har sagt det. Der er ikke noget land, der ikke har rettet kritik mod De Forenede Stater, der er ikke noget om, at man inden for NATO ikke har lov til at sige sin mening, og som udenrigsministeren oplyste i sin redegørelse, så har man sagt sin mening, eller jeg vil snarere sige: udtrykt sine bekymringer over den udvikling, der sker.

Hr. Frode Jakobsen synes at betragte det, der sker i Vietnam som lidt af et sidestykke til modstandsbevægelsen i Danmark under krigen. Hr. Frode Jakobsen er ved flere lejligheder kommet tilbage hertil, bl. a. med bemærkningen om, at modstandsfolkene i Danmark kunne flygte ind i hvert hus. Jeg tror ikke, man på nogen måde kan sammenligne de to ting, for Vietcongbevægelsen er ikke begyndt som en modstandsbevægelse mod militær besættelse. Vietcong startede sin virksomhed i form af sabotageaktioner og terror og den slags ting allerede i 1957-58, da der ikke var andre amerikanske militærpersoner i Vietnam end dem, der var tilladt i henhold til Genèveoverenskomsten, og det var først efter en større indgriben fra Nordvietnams side, at USA i 1961, længe efter at Vietcong var startet, greb ind med lufttransportmidler, altså helikoptere og flyvemaskiner,

og teknisk personel, og først i marts 1965, altså først for et år siden, blev de første amerikanske hærenheder sat ind i kamp. Derfor må det være berettiget at slå fast, at Vietcong ikke er en national modstandsbevægelse mod en fremmed militær besættelse. Vietcong er — og det har man jo åbent erkendt — et oprør mod den i Saigon værende regering med det formål at udstrække det kommunistiske styre i Nordvietnam til også at omfatte Sydvietnam.

Med hensyn til, i hvor høj grad Vietcong repræsenterer befolkningen, må jeg måske have lov til at henvise til en udtalelse af George Kennan, som jo ved så mange lejligheder citeres, bl. a. af hr. Frode Jakobsen og også andre, som har de samme synspunkter. Under senatsafhøringerne erklærede George Kennan, at den vietcongske befrielsesfronts krav på at repræsentere hele Sydvietnams befolkning er ubegrundet, arrogant og oprørende. Det vil sige, at der altså på dette område ingen støtte er et hente hos George Kennan.

Men det er selvfølgelig vanskeligt for os her i København at have nogen begrundet mening om dette spørgsmål, og jeg er bange for, at selv om vi rejste derud, så ville vel nok de fleste af os beholde den mening, vi har, for det sete afhænger som bekendt af øjnene, der ser. Derfor mener jeg, at man må se på visse kendsgerninger, som kan give et fingerpeg i retning af, hvorvidt denne påstand er rigtig.

For det første er der den kendsgerning, at alene i fjor, i 1965, flygtede flere hundrede tusinde personer fra de af Vietcong kontrollerede områder til de af regeringen i Saigon kontrollerede områder. Hvis befolkningen som helhed stod bag Vietcong, så ville det vel have været naturligt, at disse mennesker, som formodentlig flygtede fra krigens rædsler, flygtede til de områder, der kontrolleredes af FNL, med andre ord Vietcongs områder.

Som det er sagt før, og som hr. Frode Jakobsen også var inde på, er det også interessant, at der i Vietcongs ledelse — hvis første leder var en ukendt journalist fra Hanoi; den næste, den nuværende leder, er en arkitekt, der aldrig har spillet nogen rolle i det offentlige liv; jeg skal spare tinget for navnene, for de er ikke til at udtale — ikke er repræsentanter for de